

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Враца, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

при участието на секретаря Мария К. Ценова
като разгледа докладваното от Росица Ив. Маркова Търговско дело №
20211400900174 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.288, ал.12 КЗ/отм./, сега чл.558, ал.7 КЗ от Гаранционен фонд със седалище гр.*** срещу С. П. С., ЕГН *****, с адрес гр.***.

В исковата молба се твърди, че на основание чл.288, ал.1, т.2, б."а" КЗ/отм./ по щета №2101141/21.06.2013г. ищецът е изплатил на Д. Т. Г. чрез нейния баща е законен представител Т. Г. Д. обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, причинени й като пешеходец, пострадал при ПТП, настъпило на 27.09.2012г.

Ищецът твърди, че виновен за ПТП, съгласно Решение №347/02.07.2013г. по НАХД №580/2013г. по описа на Районен съд-Враца е ответникът, който е управлявал собствения си мотоциклет "Кавазаки 3Х 600" с ДКН ВР *** К без сключена застраховка "Гражданска отговорност".

В исковата молба се твърди следния механизъм на ПТП: На 27.09.2012г. около 15.30ч. в гр.Враца ответникът се движел със собствения си мотоциклет по бул."Втори юни" в посока МБАЛ"Христо Ботев" към изхода за гр.Мездра, на светофарното кръстовище до ЖК"Младост" спрял на червен светофар в лявата лента на платното за движение и след като изчакал да светне зелен сигнал, потеглил отново. В същото време пред него на тролейбусната спирка, намираща се на около 70-80 метра след кръстовището в дясно, срещу дом

№92 се намирал спрял в същата посока тролейбус №124, от който слезли 4-5 пътника, сред които и Д. Г.. Последната слезла от първата врата до водача на тролейбуса и предприела пресичане на пътното платно пред мотрисата, но въпреки наличието на пътна сигнализация, индикираща спирка на обществения транспорт, и факта, че ответникът възприел спрелия тролей и слизащите пътници, същият не намалил скоростта си и продължил движението си с 90км/ч. На около 37 метра преди мястото на ПТП водачът видял пресичащото бегом пътното платно отдясно-наляво пред него дете, реагирал на аварийно спиране, но въпреки това настъпил удар в тялото му, от което детето било отхвърлено вдясно.

Ищецът твърди, че ответникът е управлявал описания по-горе мотоциклет без сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност".

Нататък в исковата молба се сочи, че чрез своя баща пострадалата се обърнала към Гаранционен фонд с искане за изплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, по което УС ѝ определил общо обезщетение в размер на 20 485.94лв., което при отчитане на 50% съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата е редуцирано на сумата 10 242.97лв. Несъгласна с определеното ѝ обезщетение, чрез своя баща пострадалата предявила срещу ищеца искове, по които е образувано гр.д.№42231/2013г. на СРС. Въз основа на издадения в полза на пострадалата изпълнителен лист е образувано изп.д.№343/2017г. на ЧСИ О. М., по което ищецът е изплатил сумата 34 300.02лв., от които 22 937.35лв. главница, сумата 8 415.55лв. законна лихва и сумата 2 947лв. съдебни разходи, а на 15.06.2017г. и на 20.06.2017г. са заплатени още 2 380.12лв. по съдебно решение по гр.д.№42231/2013г. на СРС.

С това, че след отправена му покана ответникът не е възстановил заплатените от ищеца суми, е обоснован правния интерес от предявяването на осъдителен иск за сумата 36 680.14лв., представляваща изплатено от Гаранционен фонд по щета №210141/21.06.2013г. обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и разноски.

Чрез пълномощника си адв.Б.Н. от АК-Враца ответникът е подал

отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск изцяло.

В отговора се подчертава, че с цитираното от ищеца Решение №347/02.07.2013г. по НАХД №580/2013г. на РС-Враца ответникът е признат за виновен за причиняването на телесната повреда на пострадалата при ПТП и е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП. Като се изтъква задължителната сила на това решение съгласно чл.300 ГПК, ответникът твърди, че произшествието е нямало да се случи, ако пострадалата не бе пресякла пътното платно не на определеното за целта място, без да се съобрази със скоростта и разстоянието до приближаващия се мотор, без да навлиза внезапно на пътното платно, излизайки внезапно пред спрелия тролейбус – нарушение на чл.113, ал.1 и чл.114, т.1 ЗДвП.

Ответникът не оспорва факта, че е управлявал мотоциклета без задължителна застраховка "Гражданска отговорност".

В отговора се настоява, че решенията на СРС по гр.д.№42231/2013г., с което Гаранционен фонд е осъден да заплати на пострадала обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, не е задължително за ответника, тъй като той не е участвал в това производство като трето лице-помагач, и по същите съображение не дължи на ищеца разноските по гражданското и по изпълнителното дело.

Алтернативно ответникът оспорва иска за неимуществени вреди по размер поради прекомерност и явна несправедливост на основание чл.52 ЗЗД и прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, като оспорва определения от СРС процент на съпричиняване от 10%. Твърди, че пострадалата е пресякла пътното платно внезапно, без да се съобрази с трафика и на необозначено за това място, че е намалил скоростта на движение на мотоциклета, виждайки спрелия на спирката тролейбус, като оспорва твърдения от ищеца механизъм на ПТП.

Ответникът оспорва и претенцията за законна лихва, като поддържа, че не дължи заплащане на лихви, натрупани докато е траело съдебното производство. Прави и възражение за изтекла погасителна давност по отношение на това вземане. Оспорва и претенцията на ищеца за заплащане разноските по гр.д.№42231/2013г. на СРС, като настоява, че същите не представляват разходи във връзка с определянето на обезщетението и са

понесени от ищеца заради собственото му бездействие. Оспорва се и претенция за присъждане на разноските по изпълнителното дело.

Чрез пълномощника си адв.Е. Г. от АК-Враца ищецът е подал допълнителна искова молба, в която поддържа твърденията си и оспорва възраженията на ответника.

В допълнителната искова молба ищецът развива правни съображения за неоснователност на възражението на ответника за изтекла погасителна давност и за недължимост на законна лихва.

От ответника е подаден допълнителен отговор, в който се поддържат направените с първоначалния възражения.

След като анализира и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната логическа и правна връзка, съдът приема за установено следното:

С исковата молба е представен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица, от който е видно, че на 27.09.2012г. в гр.Враца, бул."2-ри юни" до №92 е настъпило ПТП, при което МПС с рег.№ВР *** К, марка "Кавазаки", модел "3Х600", собственост на Н. В. Ф., управлявано от С. П. С. без задължителна застраховка "Гражданска отговорност", е причинило на пешеходката Д. Т. Г. фрактура на ляв крак.

По делото е изискано и приложено влязло в сила решение на Районен съд-Враца по НАХД №580/2013г., с което ответникът е признат за виновен в това, че на 27.09.2012г. в нарушение на чл.65 ЗДвП, като не е намалил скоростта си на движение, преминавайки покрай спряло на тролейбусна спирка ППС от обществения градски транспорт – тролейбус №124, е причинил по непредпазливост средна телесна повреда на малолетната Д. Т. Г., изразяваща се в открито счупване на костите на лява подбедрица. В мотивите на решението е прието, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото дете чрез допуснато нарушение на чл.113, ал.1 и чл.114, т.1 ЗДвП. Самото дело не е приложено поради изтичане на срока му за съхранение.

Представена е медицинска документация, от която се установяват получените от Г. увреждания и проведеното лечение.

Видно е от представената молба от 21.06.2013г., че Т. Г. Д. в качеството

на баща и законен представител на пострадалата е предявил пред Гаранционен фонд претенция за изплащане на обезщетение за претърпените в резултат от произшествието неимуществени вреди. С Протокол №27/24.10.2013г. УС на Гаранционен фонд е определил на пострадалата обезщетение в общ размер 20 000лв., като след отчитане на 1/2 съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, отчетено в мотивите на решението на РС-Враца, общата сума на обезщетението е редуцирана на 10 000лв.

Изискано е и е приложено гр.д.№42231/2013г. на Софийски районен съд. С постановеното по него Решение №54 231/06.03.2017г., влязло в сила на 13.04.2017г., Гаранционен фонд е осъден да заплати на Д. Т. Г., действаща чрез своя баща и законен представител Т. Г. Д., обезщетение за претърпените при ПТП неимуществени вреди в размер на 22 500лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 437.35лв., ведно със законната лихва върху двете суми, считано от 08.10.2013г. до окончателното им изплащане. Ответникът е осъден да заплати на представляващия ищцата адвокат О. К. възнаграждение по чл.38, ал.2 ЗА в размер на 1 165.12лв. В мотивите на решението е прието наличие на принос на пострадалата за настъпване на произшествието, чието процентно изражение е определено на 10%, като посочените по-горе суми са присъдени след приспадане на този принос. С Решение №54482/07.03.2017г. на основание чл.250 и чл.248, ал.1 ГПК съдът е изменил решението си, като е допълнил същото с отбелязване, че е постановено с участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – Н. В. Ф. /собственика на мотоциклета/, и е осъдил Гаранционен фонд да плати по сметка на СРС държавна такса в размер на 945лв. и разноски за възнаграждение за вещо лице в размер на 270лв.

С исковата молба са представени копия от издадения в полза на пострадалата изпълнителен лист, връчената на Гаранционен фонд покана за доброволно изпълнение по изпълнителното дело на ЧСИ О. М. и преводни нареждания за извършените от фонда плащания.

По делото е допусната и изслушана специализирана счетоводна експертиза, чието заключение се възприема от съда. При проверката си вещото лице е установило, че на 19.05.2017г. ищецът е заплатил по сметката на ЧСИ О. М. сумата 34 300.02лв., включваща присъдените на пострадалата

обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, лихвата по изпълнителното дело и съдебните разноски по същото; на 15.06.201г. е заплатил по сметката на адвокат О. К. /пълномощник на пострадалата по делото на СРС/ сумата 1 165.12лв.; на 20.06.2017г. е заплатил по сметката на СРС държавна такса в размер на 945лв. и 270лв. за възнаграждение на вещо лице. В съдебно заседание вещото лице обяснява, че е изготвило заключението на базата на представените по делото електронни извлечения от системата за електронно банкиране по разплащателната сметка на Гаранционен фонд в "УниКредит Булбанк" АД.

Допусната е и е изслушана специализирана съдебна автотехническа експертиза, чието заключение, изготвено на базата на съдържащите се в делото писмени доказателства и оглед на мястото, на което е станало произшествието, съдът възприема.

Вещото лице-автоексперт сочи, че процесното ПТП е настъпило на прав хоризонтален участък, в който движението е двупосочно и пътното платно е четирилентово, а на 6 метра от постоянната ориентирна линия се намира спирков навес на градския транспорт. Ударът е настъпил в дясното платно за движение, върху вътрешната му лента и на около 6.70 метра вляво от десния му ръб. Скоростта на движение на мотоциклета "Кавазаки" е била около 90 км/ч, а в момента на удара – около 83 км/ч.

След запознаване с материалите по делото вещото лице приема, че на тролейбусната спирка, в дясната външна лента се е намирал спрял тролейбус с насоченост в посока изхода на гр.Враца към гр.Мездра. Пешеходката Д. Г., която тогава е била на 9 години, е предприела пресичане на пътното платно в посока от юг на север, минавайки почти бегом пред спрелия тролейбус и при достигане на мястото на удара е била ударена от мотоциклета, който се е движил по бул."Втори юни" в посока от запад на изток във вътрешната лента на дясното платно, на около 0.70 метра вдясно от двойната непрекъсната линия, със скорост от около 90 км/ч и, достигайки мястото на удара, е блъснал с предното колело тялото на детето

В заключението се сочи, че към 27.09.2012г. на бул."Втори юни" срещу дом №92, непосредствено след спирката на обществения транспорт на мястото на произшествието не е имало обозначено съобразно изискванията на ЗДВП място за пресичане на пешеходци – обозначена пешеходна пътека.

Вещото лице приема, че ако пешеходката не е пресякла платното за движение и не е изскочила внезапно зад спрелия тролейбус, а е изчакала преминаването на мотоциклета, ПТП не би настъпило. В заключението се сочи, че в непосредствена близост до тролейбусната спирка е имало пешеходна пътека.

Ищецът е представил регресна покана с обратна разписка за връчването ѝ на ответника на 25.01.2021г., с която е дал едномесечен срок за възстановяване на заплатените от него суми за присъдените на пострадалата обезщетения и за разноските по делата в исковия размер.

При така изяснената фактическа обстановка за произнасянето си по повдигнатия спор съдът взе предвид следното от правна страна:

Правото на Гаранционен фонд, след изплащане на обезщетението по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за причинените имуществени и неимуществени вреди, да встъпи в правата на увреденото лице до размера на платеното и разходите за определяне и изплащане на обезщетението, е регламентирано в разпоредбата на чл.288, ал.12 КЗ/отм./, сега чл.588, ал.7 КЗ. Регресното право на ГФ да иска от причинителя на вредите това, което е платил на увреденото лице, както и суброгационното му право да встъпи в правата, които увреденото лице има срещу причинителя на вредите, са аналогични на регресното и суброгационно право на застрахователя по чл.213 КЗ/отм./. Основание за встъпване в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата е изпълнението на законово регламентираното задължение на ГФ за плащане на застрахователно обезщетение на третите увредени при ПТП лица в лимитивно предвидените случаи, а не наличието на застрахователно правотношение.

Възникването на материалното право на ГФ срещу причинителя на вредите се обуславя от четири материални предпоставки: 1. фондът да е заплатил обезщетение на увреденото лице за причините му вреди от виновното и противоправно поведение на делинквента в исковия размер; 2. за увредения да е възникнало право на вземане за непозволено увреждане срещу причинителя на вредата по чл.45, ал.1 ЗЗД; 3. деликтната отговорност да е възникнала при използване на МПС от делинквента на територията на Република България; 4. делинквентът да не е обезпечил своята отговорност по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите към

момента на реализиране на ПТП.

В разглеждания случай с влязло в законна сила решение на наказателния съд ответникът е признат за виновен в извършването на престъпление, в резултат от което на пострадалата пешеходка е причинено счупване на кости на подбедрицата на единия крак. Последиците на това решение по чл.78А НК са приравнени на силата на присъдата, която, съобразно чл.300 ГПК е задължителна за гражданския съд, разглеждащ гражданскоправните последици от деянието, относно това извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

По делото е безспорно установено, че управляваният от делинквента мотоциклет е нямал валидна застраховка "Гражданска отговорност", поради което чрез своя баща и законен представител пострадалото малолетно дете е поискало от Гаранционен фонд изплащане на обезщетение за претърпените в резултат от произшествието вреди. Такова обезщетение е определено, но поради несъгласие на правоимащата с определения размер, правата ѝ са заявени по исков ред.

С влезли в сила решения на Софийски районен съд Гаранционен фонд е осъден да заплати на пострадалата обезщетения за претърпените от нея неимуществени и имуществени вреди, ведно със законна лихва, като е редуцирал размера на същите с приетия десетпроцентен принос на пострадалата за настъпване на произшествието. Фондът е осъден да заплати и направените по делото разноски за адвокатска защита по чл.38, ал.2 ЗА и таксите и разноските по делото в полза на съда.

По делото е установено по безспорен начин, че въз основа на издадените срещу Гаранционен фонд изпълнителни листове е предприето принудително изпълнение, в рамките на което и в срока за доброволно изпълнение са изплатени присъдените в полза на пострадалата суми за обезщетения, лихвите върху тях и разноските по гражданското и изпълнителното дело. Ищецът е заплатил и таксите и разноските, които е осъден на заплати в полза на СРС.

По възраженията на ответника, направени в отговора на исковата молба, съдът приема следното:

Действително ответникът С.С. не е участвал в делото пред СРС в качеството на трето лице-помагач, тъй като Гаранционен фонд е поискал в

това качество да бъде конституирано друго лице – собственикът на мотоциклета. По повод това възражение на ответника следва да се отбележи, че делинквентът е имал процесуалната възможност на основание чл.218 ГПК по своя инициатива да встъпи в делото, за да помага на Гаранционен фонд, тъй като е имал интерес решението да бъде постановено в негова полза.

Влязлото в сила осъдително решение на Софийски районен съд наистина не обвързва ответника, но като взе предвид доказателствата по делото, този съдебен състав не намира основание за извода, че размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди е несправедливо завишен, както и че приносът на пострадалата е по-голям от определения.

Неоснователно е и възражението на ответника за погасяване на вземанията на Гаранционен фонд поради изтекла давност. Въпросите за погасителната давност спрямо регресните суброгационни иски на застрахователя и Гаранционния фонд се разрешават непротиворечиво от съдилищата, в т.ч. и от ВКС /Решение №178 от 21.10.2009г. по т.д. №192/2009г., II т.о., Решение №173 от 30.10.2009г. по т.д. №455/2009г., II т.о., Решение №53 от 16.07.2009г. по т.д. №356/2008г., I т.о., Решение №2 от 02.02.2011г. по т.д. №206/2010г., Решение №15 от 03.02.2011г. по т.д. №326/2010г., II т.о. и др./. В цитираните решения ВКС приема, че регресните суброгационни иски на застрахователя и на Гаранционния фонд се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност по чл.110 ЗЗД, която започва да тече от момента, в който ГФ е изплатил обезщетения на правоимащите лица.

В разглеждания случай присъдените от СРС суми са изплатени съответно на 19.05.2017г., 15.06.2017г., и 20.06.2017г., т.е. към датата на предявяване на иска – 19.11.2021г. петгодишният давностен срок не е изтекъл.

Неоснователно е и възражението на ответника, че не дължи на ищеца заплатените такси и разноски по гражданското и по изпълнителното дело.

В съдебната практика трайно и непротиворечиво е възприето разбирането, че в случаи като разглеждания се касае за единно регресно вземане на Гаранционния фонд по смисъла на чл.288, ал.12 КЗ/отм., сега чл.588, ал.7 КЗ/, което включва както размера на платеното обезщетение, така и разходите за определяне и изплащане на същото, които формират цялото вземане на фонда като произлязла за него щета в резултат от виновното и

противоправно поведение на делинквент. Това нововъзникнало регресно вземане на ГФ има различно материално основание и единен характер. Неговият падеж настъпва с изтичането на едномесечен срок от получаването на регресната покана, след което виновният водач изпада в забава и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД дължи законна лихва.

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск е основателен и доказан и следва да бъде уважен в пълен размер.

При този изход на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски по представения списък по чл.80 от ГПК в размер на 1 767.21лв., както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лв.

Така мотивиран, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН *****, с адрес гр.*** да заплати на Гаранционен фонд, със седалище гр.*** сумата 36 680.14лв., представляваща изплатени от него обезщетения за неимуществени и имуществени вреди и разноски за тяхното определяне и изплащане, ведно със законната лихва, считано от 19.11.2021г. до окончателното изплащане на сумата, както и направените по делото разноски в размер на 1 767.21лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____